

Ó, fögur er vor fósturjörð

Jón Thoroddsen

Ísólfur Pálsson, 1934

Allegretto

1. Ó, fög - ur er vor fóst - ur-jörð um fríð - a sum - ar - dag - a, er

lauf - in græn - u litk - a børð, og leik - ur hjörð í hag - a. En

dal - ur lyft - ir blárr - i brún mótt blíð - um sól - ar - log - a, og

glitr - ar flöt - ur gló - ir tún og gyll - ir sunn - a vog - a.

Ó, FÖGUR ER VOR FÓSTURJÖRÐ

Ó, fögur er vor fósturjörð
um fríða sumardaga,
er laufin grænu litka børð,
og leikur hjörð í haga.
En dalur lyftir blári brún
mótt blíðum sólarloga,
og glitrar flótur glóir tún
og gyllir sunna voga.

Og vegleg jörð vor áa er
með ísi þakta tinda.
Um heiðrík kvöld að höfði sér
nær hnýtir gullna linda
og logagneistum stjörnur strá
um strindi hulið svellum,
en hoppa álfar hjarni á,
svo heyrist duna í fellum.

Þú fóstur jörðin fríð og kær,
sem feðra hlúir beinum,
og lífi ungu frjóvi fær
hjá fornnum bautasteinum.
Ó, blessuð vertu fagra fold
og fjöldi þinna barna,
á meðan gróa grös í mold
og glóir nokkur stjarna.

Handrit

- Óbreytt: Fjóla, bls. 28, Band 1-88, B08
- Frávik: A02 (3/4), B08 (3/4 - 6/8) (drög)